

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomus ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Peregrinus terræ. Fasciculus Myrrhæ Siue Considerationes Variæ Super
Plagas Et Vulnera Christi D.N. Itinerarium. Seraphinus. Civis coeli

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 6. Exemplis idem confirmatur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49469](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49469)

infirmate, quæ est peccatum affirmari potest. *Exech. 3* *lestem* audiamus Medicum: *Impius in iniquitate sua morietur.* Vult significare: quod si infirmus spiritalis, pura, peccator fuerit obstinatus, & impius, neque etiam piâ & bonâ; sed malâ & impiâ defungetur morte. *In iniquitate sua morietur.* Quemadmodum enim in iniquitate sua vivere placuit; ita & in eadem morietur: impius, uti vixit, morietur, absque deuotione & pietate, absque amore Dei. Impius exitit toto vitæ tempore sine Gratia, sine Charitate Dei: talis & in morte deprehendetur. Miserum prognosticon, infelix prognosticon; at pessimæ infirmitatis qualitas conuenient & proportionatum. Positâ igitur veritate sententiæ à Christo datæ: vnum è tribus misero peccatori competet; aut competet ei mori absque confessione; aut si confessus fuerit, haud valida erit confessio, erit confessio coram hominibus; sed coram Deo. *Corn. epi. 5.* *qui intuetur cor,* maior erit illius confusio & damno propter defectum contritionis & propolitionis; aut denique, tametsi benè confiteatur, Deus perimitet, ut post confessionem, & paulò ante mortem rursùm prolabatur in peccatum, propter malum acquiritum habitum, quo semper cuiusque inimici tentatione consentire solebat. Hoc est Diuini Medici, qui nec fallitur, nec fallere potest prognosticon: talis est peccator in vitis habituati infirmitas. Quilibet igitur miserus adeò statum effugere studeat, nè tam crudeli subiiciatur sententia.

Exempla.

Caput VI.

Quod si nec Diuina Decreta, nec Christi Oracula satisfaciant, si sacræ Scripturæ authoritates, & sanctorum Patrum testimonia haud sufficiant, deficiant quoque rationes suprâ allatæ ad peruersum peccatoris cor conuincendum; humana duntaxat

ites ipsi saltem cedat experientiae. Cessent igitur
 auctoritates, obmutescant rationes, & loquantur dun-
 taxat facta, loquantur exempla eorum, qui propriis
 conspexere oculis, manibus palparunt, & experti
 sunt suo damno, & cum aeterna sua miseria & damna-
 tione doctrinae huius veritatem: eam, nimirum, spem,
 quae in morte concipitur, haud esse securam, sed valde
 incertam & fallacem, nisi praevius bonae vitae fulciatur
 meritum. Hoc ipsum nonnullis modò probatur exem-
 plis, in quibus, veluti in speculis peccator seipsum
 contemplantur: id enim, quod hisce contigit, succe-
 det & ipsi, nisi se emendaverint.

Ac primum sit illud, quod refert Beda de quodam ge- *Beda tom.*
 nerali cuiusdam exercitus Archistratego, Conradi *2. lib 5 Hi-*
 Regis tempore, qui dispositionem ad mortem risu & *stor. c. 14.*
 ioco excipiebat, & confessionem de die in diem, de
 tempore in tempus differiebat. Tandem delapsus est
 in morbum valde periculosum, & morte accedente
 proprius, accessit quoque ipsemet Rex in persona ex-
 hortans eum ad confessionem. Respondit ille, nullum
 ad id praestandum iam superesse tempus. Et recensuit,
 quae ratione paulò ante cubiculum suum ingressi fuerint
 duo pulcherrimi iuvenes, quorum unus portavit ei li-
 brum *valde modicum*, quem perlegeret; legit ipse ea,
 quae fecerat, opera bona; sed admodum pauca & exi-
 gua. Post hanc integer accessit exercitus Dæmonum,
 & horum unus pariter ei exhibuit librum ad legendum,
valde magnum & horrendum, in quo cuncta legit pec-
 cata cogitatione, verbo & opere patrata. Dixerunt
 quoque Dæmones duobus aliis iuvenibus: *Quid hic sta-
 tis? scitote, quia hic noster est.* Responderunt illi: *Ve-
 rum dicitis, & in cumulum vestra damnationis acci-
 pite illum.* Cum hoc d' sparuerunt Angeli, & accesserunt
 Dæmones vncis ferreis dilacerantes eius viscera,
 & sic referendo miser ille infirmus in brachiis a terere
 mortis infelicem expiravit animam. In hoc exem-
 plo idem Beda inter alia notat asseritque: *Opera nostra
 non in vacuum diffuere; sed ad examen summi iudicis
 cum illa seruari: & nobis per bonos vel malos Angelos in fi-
 nis vita ostendi.*

*Episc. Al-
grin. in
spec. vit. pec-
catorum.*

Secundum exemplum est de quodam alio, qui simili-
ter procrastinabat pœnitentiam: cumque à Religioſo
moneretur, vt confiteretur, Deique uideret ultionem
reſpondebat, *Faciam*, modò non est tempus. Pœnitentiam
eum Deus graui quadam infirmitate, in qua rogatus
confiteretur, eodem reſpondebat uerbo: *Faciam*
præſens temporis occasio non patitur. Demùm ingra-
ueſcente morbo, & mortis ultimo appropinquante
puncto Sacerdos aſſiſtens magno animi zelo dixit:
chariſſime, conſidera periculum vitæ, cui expoſitus es:
ecce in portis mortis es conſtitutus; ecce Infernum pro-
pter te apertum: ecce Dæmones, te apprehenſuri, ac-
cedant; confitere, & à Deo poſtula veniam de peccat-
is tuis, actus contritionis elice, pœniteat te vitæ præ-
rita. Monitis hiſce reſpondit infirmus altâ & horren-
dâ voce? Pœnitentia ubi es? Pœnitentia ubi es? De-
teropœnitere non ualeo. Vellem dolere & confiteri, &
non poſſum. Hoc iuſto iudice iudicante & puniente,
quia dùm facere pœnitentiam poteram, non volui. Hæc
in uerba prorumpens mortuus eſt absque contritione &
Sacramentis, impœnitens & obſtinatus.

Catech.

*Hiſtor. c. 6.
iii. 38.*

Tertium exemplum idem confirmat propoſitum.
Erat quidam peccator peſſimæ vitæ, viuēbatque uanâ
ſalutis in morte obtinendæ ſpe illectus, tria ſolum di-
cenda uerba: *Miſerere mei Deus*, aut ſimilia; æſt feſe-
lit eum uana ſua opinio & intentio; etenim cum dicitur
quodam equo inſidens pontem tranſiret, equus (ob
quam cauſam, neſcio) perterreſactus, ſeipſum & equi-
tem in aquas è ponte dedit præcipitem: tunc miſer equus
uidens præſentiſſimum mortis periculum, nec ullum ſu-
perſeſſe remedium aut effugium, loco trium illorum
uerberum: *Miſerere mei Deus*, quæ dicere decreuerat,
exclamando protulit tria alia uerba omnino con-
traria: *Capiat omnia Dæmon*, & corpus & animam, & hæc di-
cens, ſubmersus obiit.

Quartum exemplum refertur à Caſario de peccatore
obſtinato dicto Hildobrando, qui ſemper aures obre-
rabat quotieſcunque quis ei de confeſſione loquebatur.
Mortis proximus monitusque, vt boni Chriſtiani ſun-
geretur officio, ac confeſſionis Sacramento eliceret ani-
mum

mum peccatorum sordibus, respondebat: *Homo damnatus sum, quid hac mihi possunt prodesse?* Et quidquid ipsi inculcatur, ex ore eius aliud extorqueri haud poterat, nisi hoc responsum: *Homo damnatus sum, quid hac mihi possunt prodesse?* Postremo Parochus afflicto videns nullum aliud præ manibus esse remedium, præcepit ei in nomine Dei, ut post mortem sibi compareret relationem status sui daturus. Mortuus est, & ex permissione Dei elapsis aliquot post mortem diebus comparuit præfato Sacerdote, eique dixit: *Æternaliter damnatus sum, maximè propter desperationem, quam habui.* Quibus verbis deterritus Parochus, vocato Bertolfo, subito valedixit sæculo, & factus est Religiosus.

Quintum exemplum refert Magister Joannes Gerolt dicitur Discipulus. Erat, inquit, persona quædam nobilis quidem generis splendore, at perditis moribus vitæque improbitate insignis. Hunc vxor eius valdè deuota frequenter exhortabatur ad confessionem; ast ille coniugis sermones cachinnis risuque excipiebat. Nihilominus nulli vxor pepercit labori, quo cum à vita illa pessima reuocaret: vnde dixit ei: quomodo tu pœnas Inferni sustinere poteris? Respondit maritus: *putasne quod Infernus sit? falleris profectò, somnia ista, & Concionatorum inuentiones sunt, ut nobis incutiant terrorem.* Demùm, cum hominum ille infelicissimus in sua perseueraret obstinatione, nocte quâdam ipso iacente in lecto suo, venerunt Dæmones, acceperunt ipsum de lecto, & ad Infernum deportauerunt. Conspexit hoc ipsum coniunx, persona vitæ sanctitate conspicua, deditque se precibus Diuinam exorando Maiestatem, ut sibi mariti statum reuelare dignaretur. Et ecce summo diluculo sequentis diei reperit corpus mariti torum deforme, & carbonis instar denigratum, quod manu continebat quandam chartulam, cui hæc verba inscripta erant: *Iam certificatus sum, quod Infernus est. Et timor, quem habui ad agendam pœnitentiam, me illuc deportauit.*

Sextum exemplum ex eodem Authore depromptum est. Refert de quodam, qui mortis instante tempore statuerat agere pœnitentiam, & salutem simul tum se

Discipul. in suo Promptu. litt. G. ex 27.

Idem Discipul. litt. M. exemp. 19.

C 5

obscu.

obtenturum sperauerat; in terram sanam ducens vitam dabat se *in reprobum sensum*. Graui tandem correptus morbo, ac morti proximus, monitusque ad superioris vitae noxas confessione expiandas, respondit: *Insuper est Dominus, & iustitias dilexit*. O quam iustus est Deus imò iustissimus: quia dum confiteri potui, contempnimodò vellem, & non permittit Diabolus, qui insidet peccatore meo, & stringit collum meum. & non permittit mihi loqui salutis meae necessaria, quia peccavi in Spiritum sanctum, Diuinā abutendo misericordia. *Et hoc loquens spirauit & sepultus est in Inferno.*

Septimum exemplum valde terribile est de quodam peccatore, qui tamen poenas Inferni sibi paratas contempseret, nihilominus ad Deum se conuertere noluit. Refert Casarius, Deum, post omnia, quae poterat, misericordiae media cuidam peccatori adhibita, tandem permisisse, ut à Dæmone viuus conducere ad Infernum, ignisque infernalis inuitu durissimum illud carnis non nihil emollietur. Verum totum accidit contrarium, quia obstinatio ac peruersior ex inde discessit, quam intrauerat. Prosequatur vitam impiam semel ceptam, nec confiteri, nec ad sanam mentem redire cogitabat: & ecce in grauem incidit infirmitatem, & in apertum mortis periculum: Accedit Confessarius exceptum illius confessionem, deprecatur, exhortaturque eum ad poenitentiam, contritionemque de peccatis suis habendam: at impius respondet verbis vere diabolicis, & à Satana sibi dictatis: *Quid prosunt verba ista? Non possum confiteri, estò vellem. Sedes mea in Inferno posita est.* Iam perlustrauit habitaculum in Inferno mihi praeparatum. Hoc dicendo: *sine contritione, sine confessione, sine unctione, sine extrema unctione defunctus est, & in Inferno sepultus est.*

Gotschale.
Holens. Augustinian.
ferm. 58. in specul. tit.
Impagnit.
lib. 19

Octauum exemplum priori adhuc terribilius est. Scribit quidam Pater Augustinianus, quandam peccatorem ob pessimam vitam suam graui à Deo correptum fuisse infirmitate. Accurrerunt amici auxiliaturi ei praebituri manus, & ad confessionem seruo intelligenti: at ille graui concitatus furore respondit: *quid inutiliter tempus impeditis? an nescitis, quid sit peccatum?*

peccator pessimus? Quid mihi prodest pœnitentia? Dam-
 natus sum. Comparavit ei Christus in propria perso-
 na, ac dixit: Ego sum Iesus Christus, mortuus pro te;
 miserationes meae excedunt omnia peccata tua: fac con-
 fessionem tuam, & miserebor. At ille obstinatio-
 idem, quod prius, respondebat: Ego peccator pessimus. Quid
 mihi prodest pœnitentia? Dam-natus sum. Replicavit
 Christus ostendens ei sua vulnera: *Hæc omnia pro te su-
 stinui: te damnare nolo, si vult pœnitentiam agere.* Neque
 huic ille emollebatur vocibus, imò cor eius plus in-
 durabatur: Demùm Christus in manu sua è proprio late-
 re apprehendit Sanguinem, eumque in faciem infœlicis
 profundens, dixit: Sanguis hic pro signo & testimonio
 serviet in ultimo iudicio die, quia meam misericordiam
 habere noluit. His dictis, disparuit visio, & infœlix il-
 la anima in Sathanæ potestatem fuit tradita.

Nonum exemplum omninò horrendum & terri-
 bile est, & clarè demonstrat, quid tempore mortis effi-
 ciat impœnitentia in vita habitæ. In Historiis Cister-
 censis de quodam alio sceleratæ scandalosæque vitæ
 legitur, quod mortis appropinquans confinio Notari-
 um accursum iusserit, eique iam præsentem dixerit: Scri-
 be, quod dico, veluti voluntatis meæ ultimam senten-
 tiam ac testamentum: *Corpus meum reddatur ter-
 ra, anima Damonibus.* Abhorruere multum Confan-
 guinei hoc audientes, & modum hunc loquendi ac-
 riter reprehenderunt. Ille verò secundo & maiori cum
 obstinatione repetit: *Corpus meum reddatur terra, &
 anima mea, & uxoris, & filiorum & amicorum Damo-
 nibus.* Tertio cum idem repeteret, animam sui Confes-
 sarii simul apprehendit, dicens: *Et anima mea & amico-
 rum, & mei Confessoris reddatur Damonibus.* Ac causam
 subiunxit: quia Confessarius me per viam malam in
 perditionem currentem videbat, & flebat, non me re-
 prehendebat, ne auxilium præstaret. Dixit proprio se-
 damnas ore, & efflavit animam.

Histor. Cisterc.

Decimum exemplum demonstrat, non omnes confes-
 siones sub suæ v. r. executas esse validas. Parisiis,
 v. r. scribitur.

LOYSII
 DERREI
 O. V.

ut scribit Cæsarius, morabatur persona vitæ quoque sceleratæ & impiæ. Morti vicina non solum confessus est; sed sanctissimum insuper Viaticum & extremam suscepit Vñctionem. Cuncti de ipsius salute optime censebant, quippè mortua fuerat sanctissimis præmunita Sacramentis. Nihilominus post mortem cuidam suorum amicorum comparuit, eique dixit, se iam inferis esse adiudicatam & damnatam, confessionemque sub vitæ finem factam fuisse invalidam propter defectum propositi, quia, nimirum, firma ac resoluta non fuisset voluntas non peccandi deinceps, ubi longiorem duxisset vitam.

Ultimum exemplum misero peccatori omnem propositus præcludit viam & passum: etenim probat, quod esto agoni proximus benè ac validè peragat confessionem suam, Deus nihilominus permisurus sit, idque iusto eius iudicio, ut post illam in novum prolaberetur peccatum, ac in eo moriatur. Referunt citati Auctores, vnum è peccatoribus (de quibus in præsentis loquimur) in vita obstinatum, & ad vitæ morisque confinia redactum non parvam ostendisse difficultatem in exoneranda conscientia per confessionis Sacramentum: attamen Gratiam tandem prævaluisse, huiusque suffragio confessionem instituisse varios contritionis denotionisq; eliciendo actus: ut propterea omnes, & cõsanguinei, & amici de salute eius securam quasi spem conceperint. In hac dispositione bona, ut Mundi patebat oculis, obiit. Paulò post cuidam amicorum suorum apparuit totus ardentibus inuestitus flammis: eique iterum damnationis suæ intimavit. Obstupuit amicus, stetitque valdè attonitus, ecquomodo? inquiebat: annon confessus varios elicuisti actus contritionis? quæ ratione quispiam hoc in statu constitutus damnari potest? Verum est, respondit defunctus, confessus sum, & veros contritionis actus elicui: at permissu Dei factum, idque in pœnam peccatorum meorum tempore vitæ antea commissorum, ut post confessionem Dæmone inuaderet graui fortique tentatione: ego verò propter prauum acquisitum habitum, quo similibus cogitationibus consentire oblectarique solebam, tentationem

huic præbui consensum, deinde arripuit mors, & nullo prævio dolore, in peccato isto persistens, mortem cum vita commutavi. Hisce dictis disparuit.

Ex adductis exemplis, aliisque quamplurimis proposito huic valde accommodis, quæ in medium adduci possunt, clarè conspicitur, quanto subsit periculo dilatio & procrastinatio confessionis ad extremum vsque vitæ terminum. Insuperant ea protua instructione: & si non cupias eorum esse socius in mala morte, neque in prava & mala vita eorundem comes esse; sed bonâ vitâ ad bonam mortem te parare stude. Bona namque dispositio & præparatio, veluti toto hoc primo libro tibi declaravi, necessaria est; siquidem Christus D. N. immutabiliter ita determinavit & decrevit, sacra Scriptura inviolabiliter id inculcavit, sacri Doctores & Patres omnes id docuerunt, & persuaserunt, & exempla eorum, qui in vita non studuerunt bonæ præparationi ad mortem, demonstrârunt, eam difficilem fore mortis adiuuante tempore.

PERE-

MOYSII
DEREI
II
O.V